

Miklós elképzelte. Mégis ez a lépés, ez a két esztendő egyszerre elibém hozta a mátrai vitát, felködlött előttem a Mátra; pedig csak a Parlament képes termében vitáztunk a lehetőségekről az oktatásügyi reformbizottságban. Egy kis lépést tettünk Miklós pedagógiai álma felé.

6. Most is disputálna velünk, most sem engedne elveiből. Tudom, mert akkor is csak abbahagytuk a vitát, nem fejeztük be. Mikor 1945-ben s még 46 elején is hazavártuk, azt reméltem, folytatjuk ezt a vitát, része lesz a munkánkban. Nem felelt, nem válaszolt már többé. Csak az egyik, 1944. május 10-ről való verse, a *Majális* utolsó strófája beszél reménytelen vágjáról, a fiatalokról, a jókedvű lányok, fiúk tavaszi versében, készülöben a halálos útra:

*Lehetnének talán még emberek,
hisz megvan bennük is, csak szendereg
az emberséghez méltó értelem.
Mondjátok hát, hogy nem reménytelen.*

Az emberséghez méltó értelem, a „hószín öntudat” volt az eszménye egy tiszta társadalomban, egy reménytelenül remélt jövődöben. Ezért nem alkudozott, ezért követelte a legtöbbet, iskolától, társadalomtól, mindenkitől.

BUDAY GYÖRGY: RADNÓTI-ILLUSZTRÁCIO